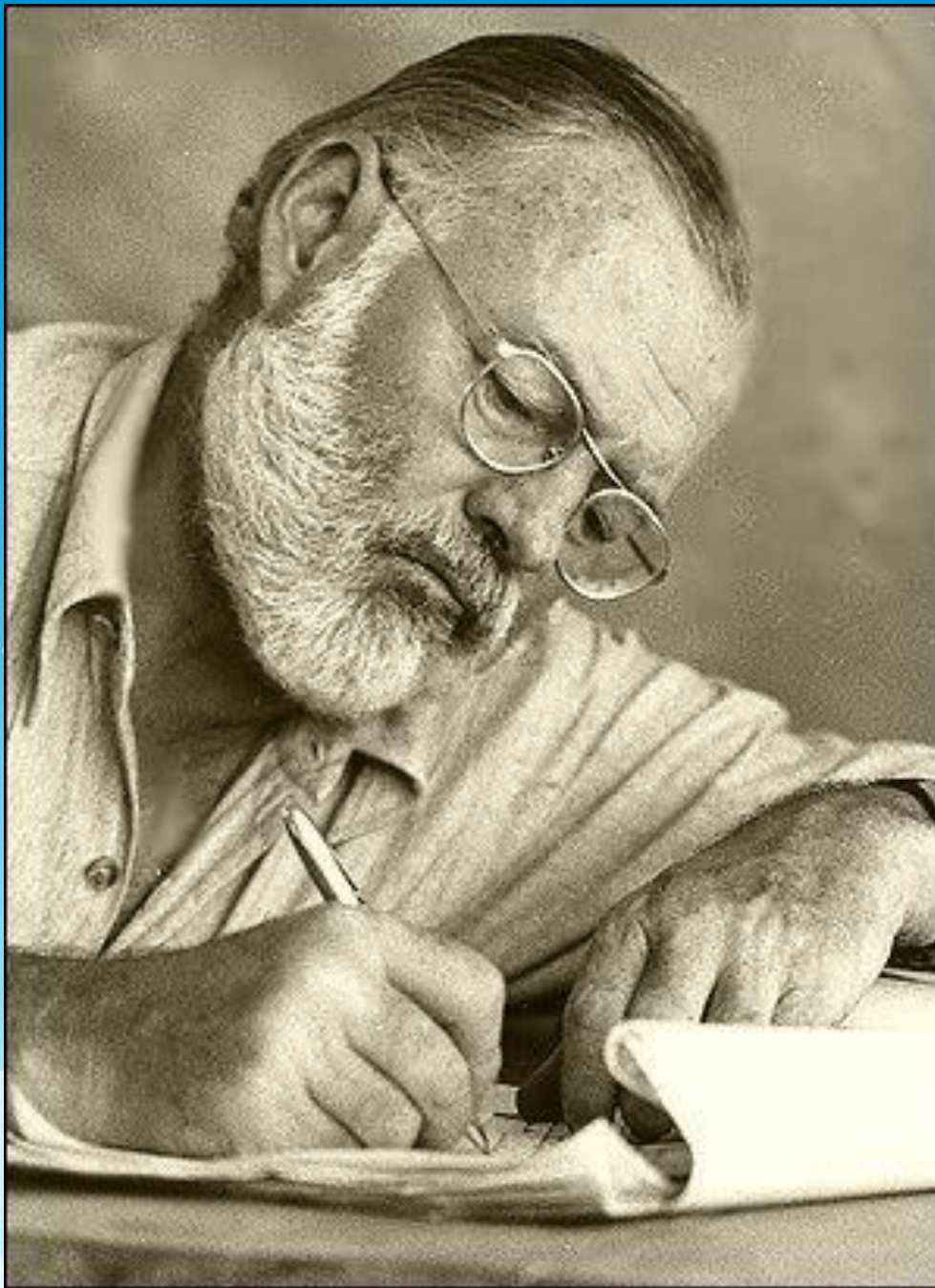
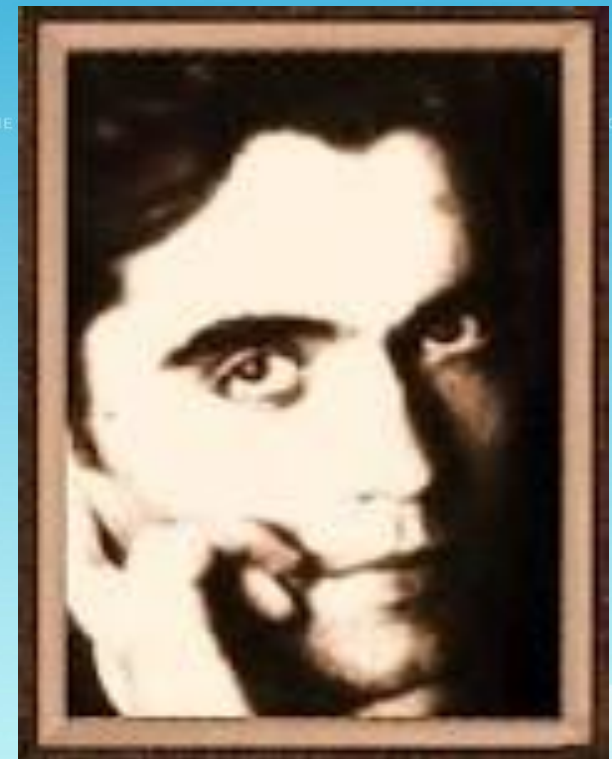

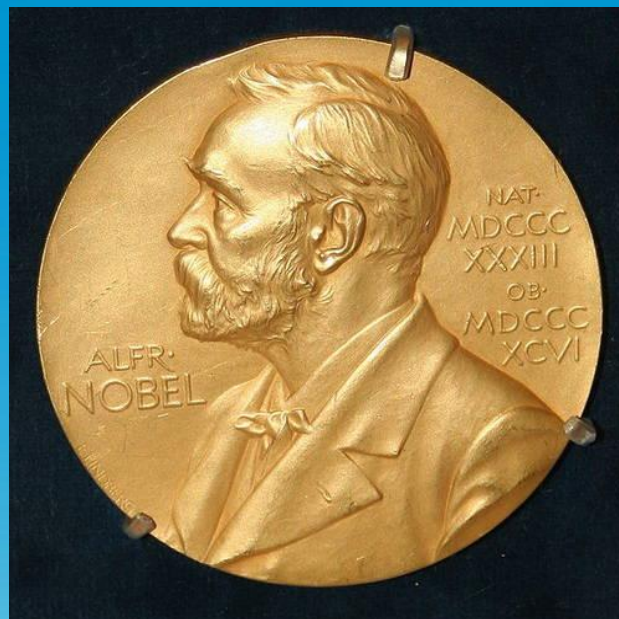

***Ернест Міллер
Хемінгуей
(1899 – 1961)***

***Життєвий і
творчий шлях
письменника.***

***Новаторство
його прози,
особливості
поетики і стилю.***

“...за майстерність
у мистецтві оповідань,
яку він продемонстрував
у повісті “Старий і море”.
За вплив на сучасний стиль”

***“Я знаю лише
те, що бачив”***

***Е.
Хемінгуей***

**Народився
Хемінгуей 1899 р.
в містечку Оук
Парк поблизу
Чикаго**

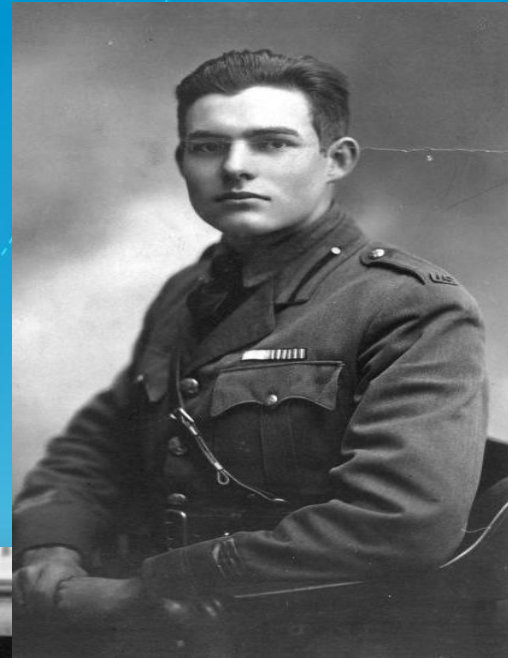

Батько був лікарем, а мати захоплювалася музикою, гарно співала. Вона вірила, що її діти стануть видатними музикантами, тому Ернесту доводилося займатися грою на віолончелі. У родині зростало шестеро дітей.

**Після закінчення
Граматичної школи
Хемінгуей вступив до
старших класів школи
“Рівер форест хай скул”.
Захоплювався спортом,
став членом
туристичного клубу, брав
участь у шкільному
оркестрі, працював
репортером шкільної
газети, постійно
друкувався в шкільному
журналі “Табула”**

**1918 р. Хемінгуей
записався у
транспортний
підрозділ
американського
Червоного Хреста.
Дістав тяжке
поранення. Під час
операції з його тіла було
вилучено 227 осколків. За
порятунок італійського
солдата отримав срібну
зірку "За доблесть" та
"Воєнний хрест"**

**По війні Хемінгуей
декілька разів
побував в Іспанії. А в
1937-1938 рр.,
ризикуючи власним
життям, бував на
найнебезпечніших
ділянках фронту,
написав серію
репортажів,
статей, оповідань.**

Під час Другої світової війни Хемінгуей буває у Лондоні на англійському військовому аеродромі, здійснює декілька перельотів через Ла-Манш. Разом із 22-ю танковою дивізією французьких військ генерала де Голля одним із перших входить в Париж.

- **На початку 50-х рр. Хемінгуей активно працював над повістю «Старий і море».**
Отримавши схвальні відгуки друзів видав книгу в 1951р. А в 1953 р. був нагороджений Пулітцерівською премією. Через рік за повість «Старий і море» отримав Нобелівську премію.

1925-збірка новел "У наш час"

1926 – р-н "І сходить сонце" ("Фієста")

1927-"Чоловіки без жінок"(зб. новел)

1929-"Прощавай, зброє!"

1933-"Переможець не отримує нічого"

1935-"Смерть після полудня"

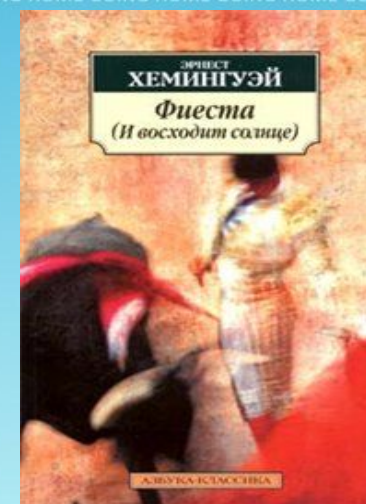
1936- "Сніги Кіліманджаро"

1937-"Мати чи не мати"

1938-"П`ята колона"

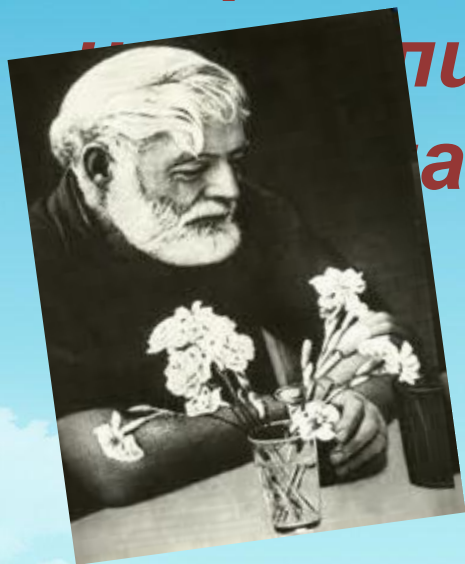
1939-"По кому подзвін"

1951-"Старий і море"

і роки життя Хемінгуей
кубі. Авіакатастрофа та отримані
під час гасіння пожежі опіки дуже
підірвали здоров'я письменника. Він,
пий до бездіяльності, не
ав і вчинив самогубство

Будинок, в якому жив Хемінгуей

***Е.Хемінгуей і
Ф.Кастро***

***Письмовий стіл
письменника***

***Пам`ятник
Хемінгуею***

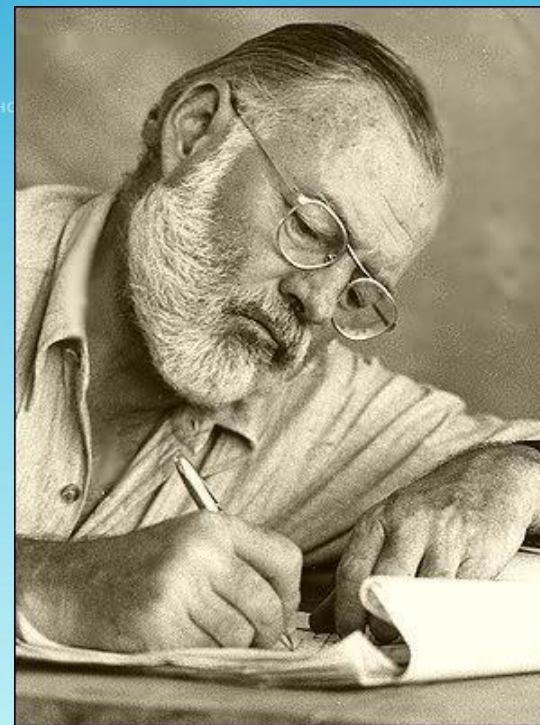

Дім-музей Хемінгуея

«Хемінгуейвський кодекс»

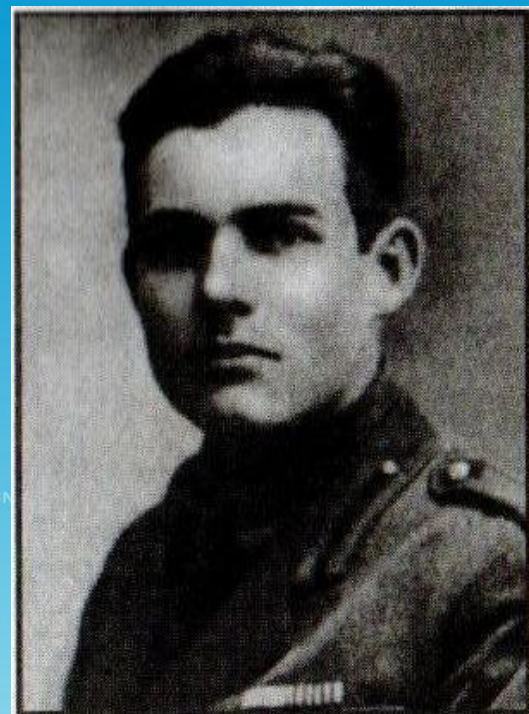
- 1
 - Будь дужим, навіть жорстоким, умій гідно відповісти ударом на удар
- 2
 - Не сподівайся ні від кого на співчуття, не ремствуй , бо найнебезпечніше показати себе невпевненим і смішним
- 3
 - Будь мужній, чесний, справедливий
- 4
 - Не нападай - обороняйся
- 5
 - Не прагни користатися з недосконалості, з підлості навколишнього світу

У ШКОЛІ ЙОМУ ВСЕ ДАВАЛОСЯ ЛЕГКО. ЗАХОПЛЕНЕЦЬ У ЧИТЕЛІВ, ВІН ДИВУВАВ ЇХ СВОЇМИ НЕСТАНДАРТНИМИ ТВОРАМИ. ЮНАК ЗАХОПЛЮВАВСЯ ЛІТЕРАТУРОЮ, ДУЖЕ БАГАТО ЧИТАВ. У ШКОЛІ ВІН НАБУВ ПЕРШИХ НАВИКІВ РОБОТИ ЖУРНАЛІСТА: БУВ РЕПОРТЕРОМ І РЕДАКТОРОМ ШКІЛЬНОЇ ГАЗЕТИ, ОПУБЛІКУВАВ ПОНАД 30 СТАТЕЙ, ЗАМІТОК, ДРУКУВАВСЯ В ШКІЛЬНОМУ ЛІТЕРАТУРНОМУ ЖУРНАЛІ. ЕРНЕСТ ЗАКІНЧИВ ШКОЛУ 1917 Р. І, ПОПРИ БАЖАННЯ БАТЬКІВ, ВІДМОВИВСЯ ПРОДОВЖУВАТИ НАВЧАННЯ ДАЛІ. ВІН ЗБАЙДУЖІВ ДО НАУКИ І КНИГ, ЙОГО ВАБИЛО ДО СЕБЕ ЖИТТЯ, ПОВНЕ ПРИГОД І НЕБЕЗПЕК, ЯКЕ І СТАЛО ЙОГО "УНІВЕРСИТЕТАМИ". ХЕМІНГУЕЙ ХОТІВ НАВЧИТИСЯ ПИСАТИ ПРО ВСЕ, ЩО БАЧИВ, ПРО ЩО ДОВІДАВСЯ, ТОМУ ПОЧАВ ПРАЦЮВАТИ В ГАЗЕТІ. ЦЯ ПРАЦЯ БУЛА ДОБРОЮ ШКОЛОЮ ДЛЯ ПОЧАТКІВЦЯ.

Письмовий стіл Ернеста
Хемінгуея

Коли Америка вступила в першу світову війну, Хемінгуей рвався на фронт, але через поганий зір (око було ушкоджене під час занять боксом) йому відмовили. Тоді юнак попросив зарахувати його до Червоного Хреста, і він як водій медичної машини отримав призначення в Європу. Там він, прагнучи бути ближче до фронту, опинився в Італії, де своєю машиною їздив на передову. Під час одного з таких виїздів він був декілька разів важко поранений в ноги. Завдяки мистецтву лікарів Хемінгуей одужав, але після повернення додому перебував у пригніченому стані. Більшість дослідників та рідні схильні вважати, що це доприсія було

*Е. Хемінгуей.
1918 р.*

*Е. Хемінгуей
у шпиталі. 1918 р.*

Військова медсестра
Е. Хемінгуей

Заради свого товариша , італійського снайпера , який був поранений , Ернест витримав 12 операцій . На його тілі було 227 поранень . Цей трагічний епізод фронтового життя мав несподіваний своїм продовженням любовну історію , пережиту Ернестом під час лікування у шпиталі. Її героїнею була медсестра Агнеса фон Куровські. Їхні взаємини

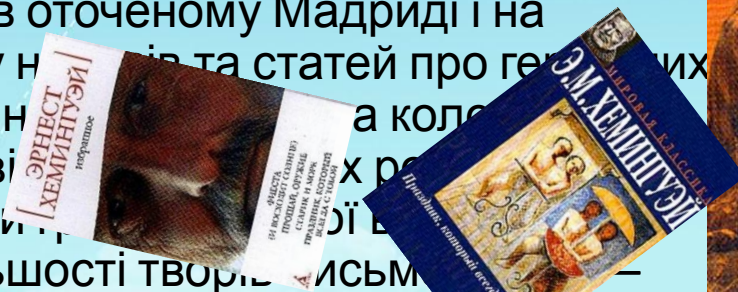
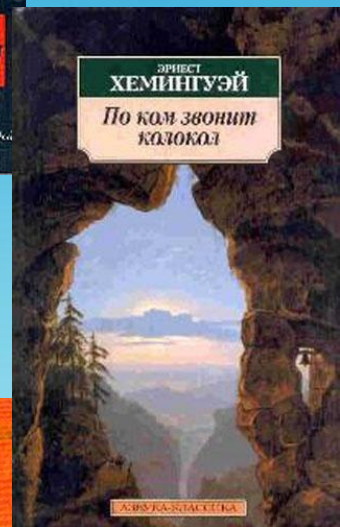

Першими своїми публікаціями Хемінгуей заявив про себе як про оригінального митця. Збірка оповідань "В наш час", опублікована 1925 р., є своєрідним циклом новел, об'єднаних одним героєм - Ніком Адамсом, що увібрав у себе багато рис самого автора. Цю публікацію можна назвати прологом до зрілої творчості Хемінгуея.

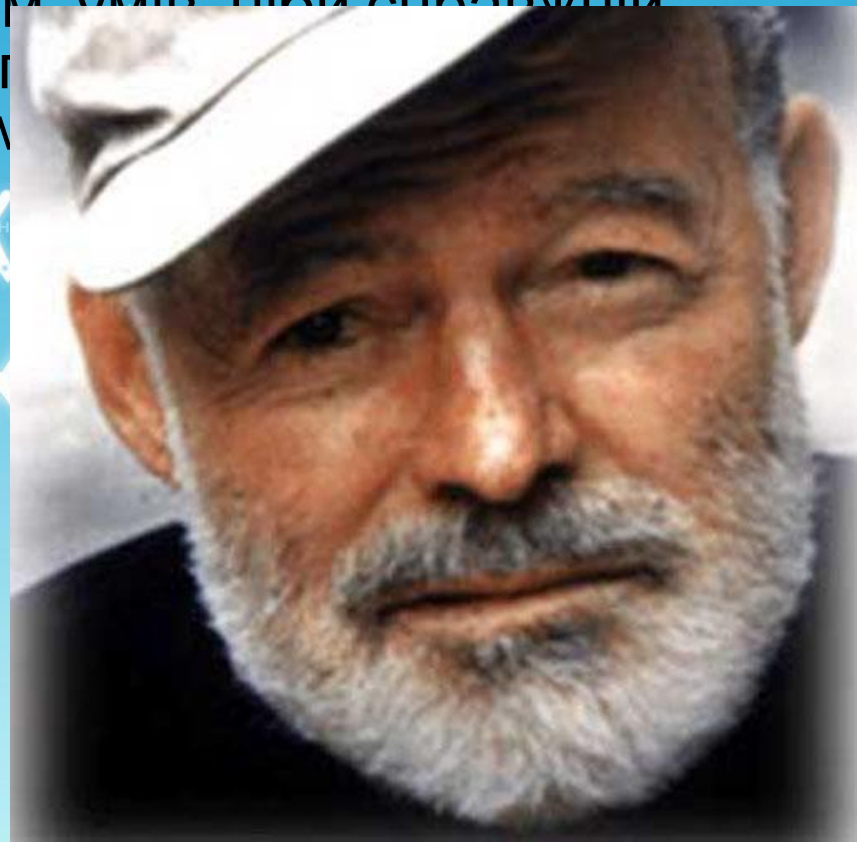
Справжній успіх прийшов до письменника після того, як він опублікував свій перший роман "І сонце сходить" (друга назва - "Фієста").

Спрямування наступного роману Хемінгуея «Прощай, зброє!» (1929) — гуманістичне заперечення війни, антимілітаристський характер. У 30-х роках він видав також художньо-нарисові книжки: «Смерть пополудні», «Зелені узгір'я Африки». А свій соціально-психологічний твір про рибалку Гаррі Лефгана, котрий намагається боротися з ворожим йому світом багатіїв, «Маєш і не маєш» Хемінгуей пише під впливом подій економічної кризи у США.

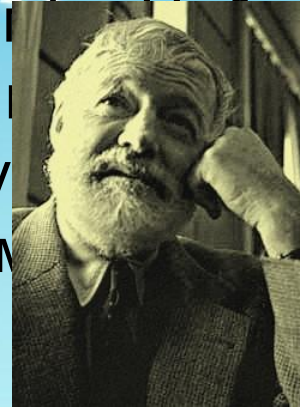
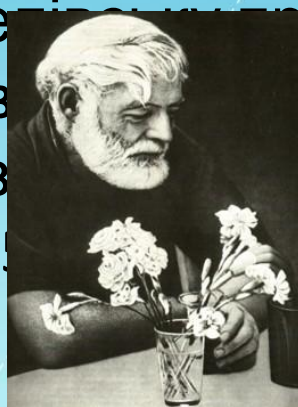
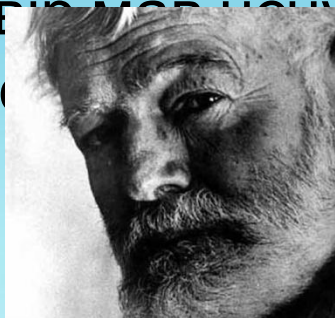
У роки громадянської війни в Іспанії Хемінгуей провів багато місяців в оточеному Мадриді і на фронті, написав низку новел та статей про героїв іспанських республіканців. У 1940 році він написав роман «По кому подзвілює дзвінок», який описує криваві та трагічні роки громадянської війни в Іспанії. Цього твору (як і в більшості творів Хемінгуея) —

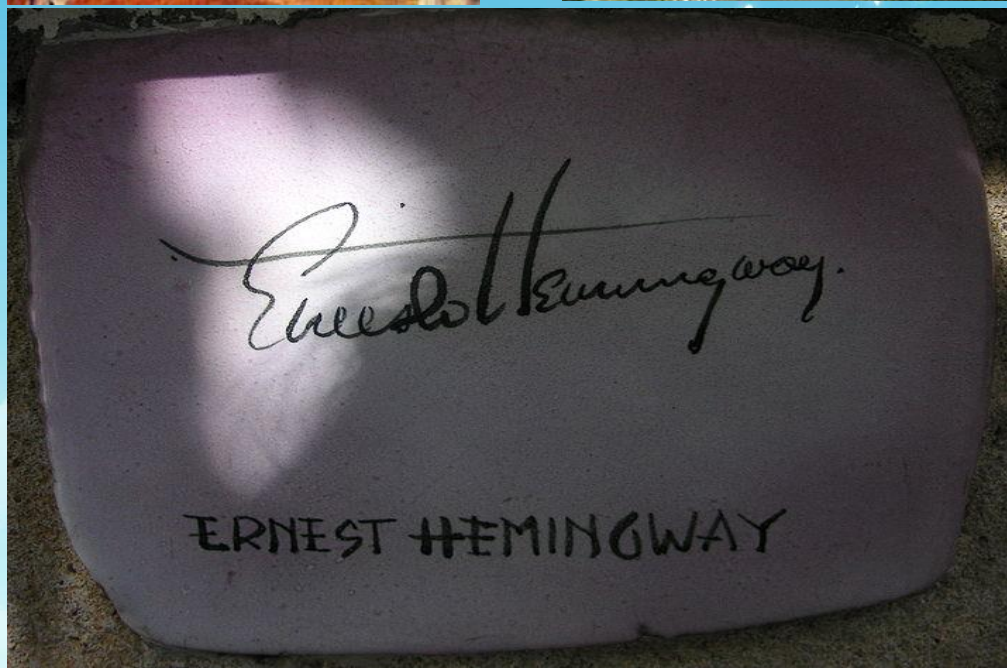
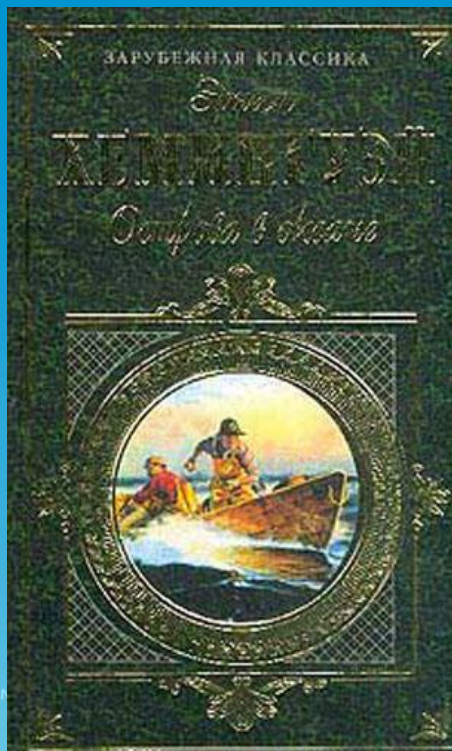

Хемінгуей був людиною неординарною, фізично витривалою, мужньою, сильною. У 60-річному віці він мав зріст 185 см, 90 кг ваги, міг поцілити з пістолета на відстані півсотні метрів у цигарку, яка була в роті когось із знайомих; в молоді роки він вистояв раунди проти чемпіона важкої ваги; входив у клітку з левами; був непоганим спринтером, умів швидко спорожніти, був п'яним, був авцем

У повоєнний час письменник видав оповідання і невеликий роман про другу світову війну «За рікою у затінку дерев». У цей період американська література була в занепаді, її виводить із цього стану саме Хемінгуей — у 1952 році він пише філософську повість «Старий і море», за яку одержав Нобелівську премію.

Довгий період Хемінгуей жив на Кубі (1939-1960) в містечку Сант-Франціско де Паула, неподалік від Гавани. Тяжка хвороба, неможливість плідно працювати, невдоволення політичною ситуацією у США на початку 50-х років — так званою «холодною війною» — призводять письменника до депресії. В 1960 році він повертається у США. Його лікують, але невдало, і в 1961 році у пориві відчаю він пострілом із вінчестера покінчив із життям.

По смерті Хемінгуея виходили твори, які

**Ернест Міллер Хемінгуей,
грудень 1899 р.**

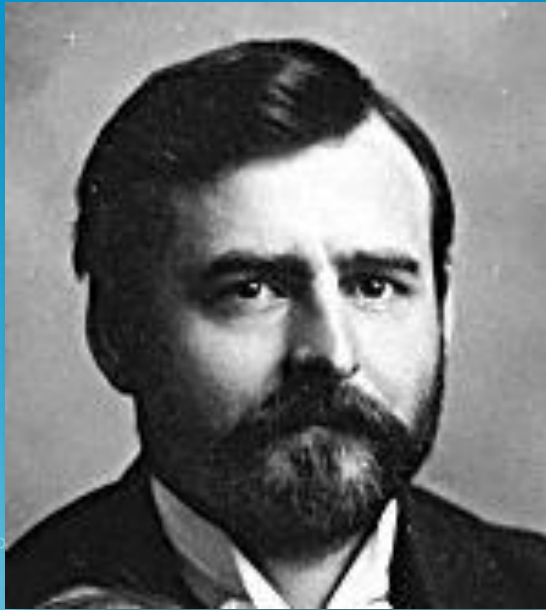
Будинок Хемінгуей в Оук-Парку

Ернест Міллер Хемінгуей
народився 21 липня 1899 року в
Ок-Парку, невеличкому,
чистенькому містечку, поруч з
Чикаго - найбільшим торгово-
промисловим центром
Середнього Заходу США в
заможній родині приватного
лікаря

Майбутній письменник ріс у культурній, забезпеченій родині, і батьки, кожен по-своєму, намагалися спрямувати його інтереси.

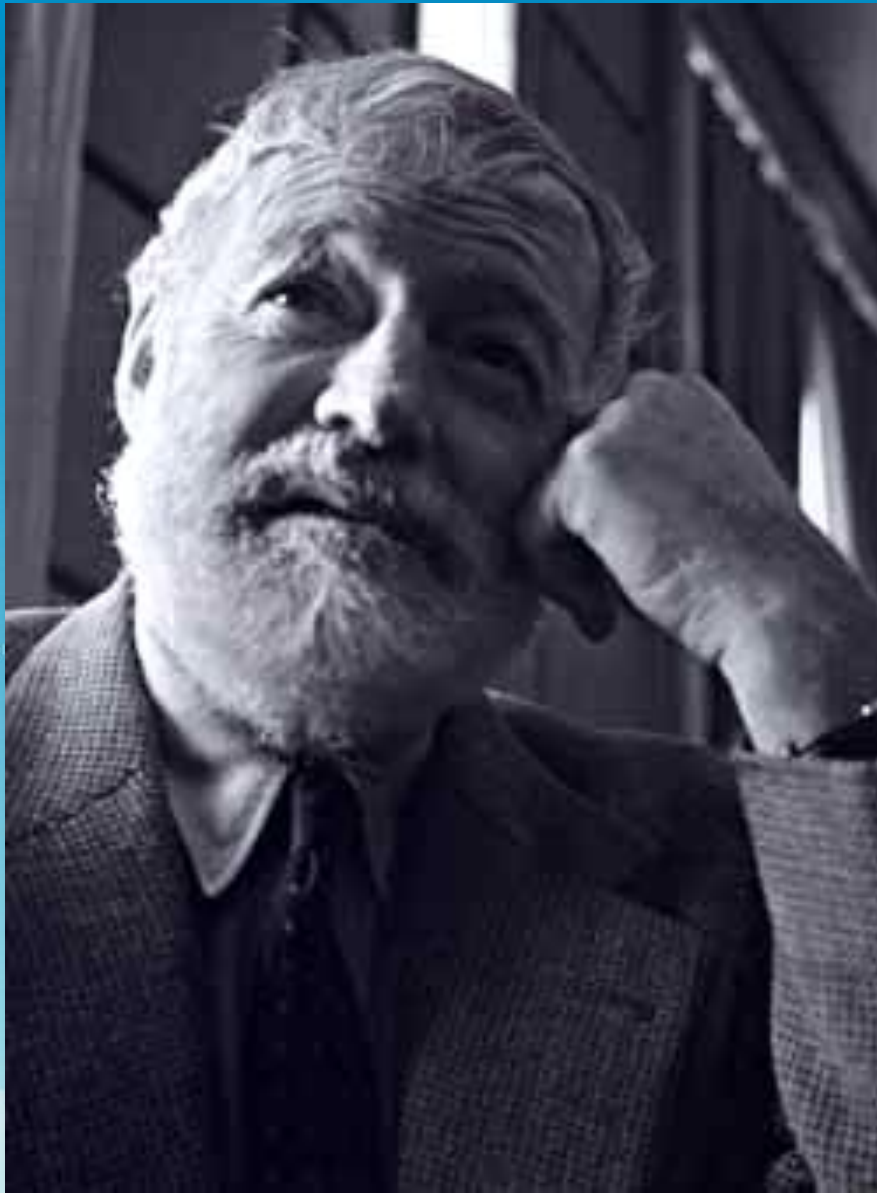
Батьки Ернеста Хемінгуея

Батько - лікар за професією й етнограф-аматор за уподобаннями - захоплювався полюванням, брав з собою в ліси Ерні, водив його в індіанські селища, намагався привчити сина спостерігати природу, звірів, птахів, придивлятися до незвичайного життя індіанців.

Мати - аматорка музики й живопису, яка навчалася співу й дебютувала у нью-йоркській філармонії, тут, у своєму містечку, змушена була задовольнятися викладанням музики, співом у церковному хорі, а сина прагнула навчити грі на віолончелі.

Музиканта з Ерні не вийшло, але любов до гарної музики та картин залишилася у Хемінгуея на все життя.

✈ Батько - супутник його дитинства й отрочтва.

✈ Але після того як йому виповнилося п'ятнадцять років, Ернест не мав нічого спільного з батьком (проблема "батьків і дітей").

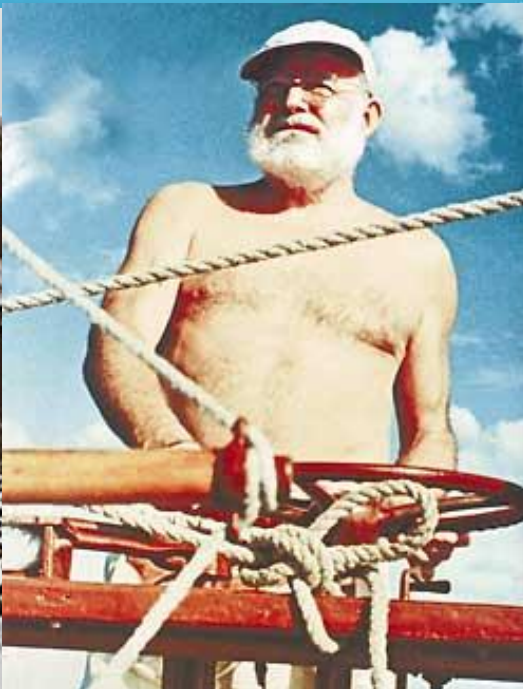
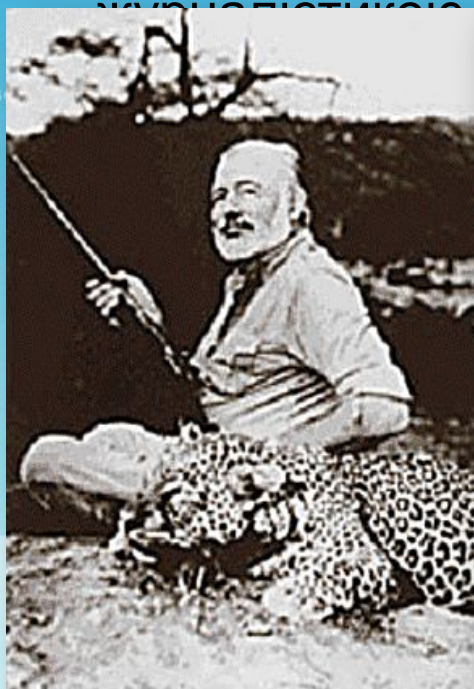
Пізніше батько виникає лише у примарних спогадах і снах, а супутник його змужнілості, приклад завзятої і мужньої денної праці - це дід, учасник Громадянської війни 1861 - 1865 років.

Ок-Паркська середня школа, де Хемінгуей отримав середню освіту, славилася високим рівнем загальноосвітньої підготовки. Майбутній письменник із вдячністю згадував своїх викладачів рідної мови та літератури, а шкільна газета "Трапеція" і шкільний журнал "Скрижаль" дали йому можливість спробувати свої сили в літературі (він пише фейлетони та короткі оповідання).

- За що б не брався Ерні, він в усьому намагався бути першим. Був капітаном і тренером різних спортивних команд, отримував призи з плавання і стрільби, був редактором "Трапеції". Є думка, що все це були спроби Хема (як його звали близькі друзі) і довести собі та навколишньому світу, що він не дівчинка. Річ у тім, що батьки письменника дуже хотіли мати доньку і до семи років вдягали Ерні в дівчачу сукню.

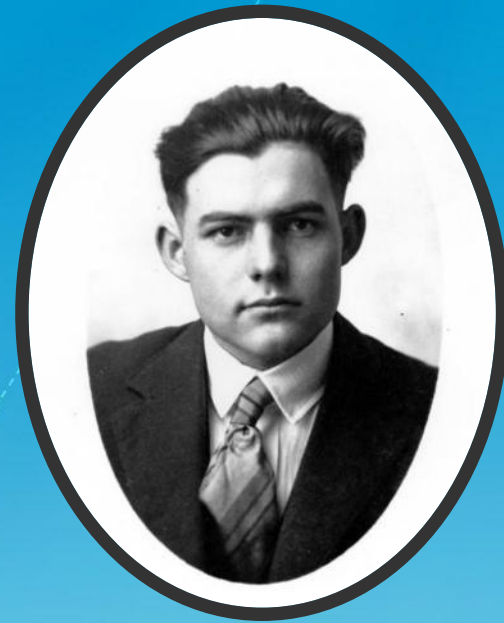
- На все життя ці спогади дитинства стали ахіллесовою п'ятою Хемінгуея, комплексом неповноцінності, який він переборював весь час, займаючись тільки "мужніми" справами: спортом, полюванням, коридою, військовою журналістикою

Ернест Хемінгуей. 15 лютого 1916 р.

У шкільні роки Хемінгуей багато читав. Пізніше, вже після "Фієсти", він стверджував, що писати навчився, читаючи Біблію.

Хемінгуей, 1917 р.

З традиційного шкільного читання Хемінгуея не зачепили ні вірші Теніссона і Лонгфелло, ні романи Скотта, Купера, Гюго, Діккенса. Зате Шекспір і Марк Твен залишилися уподобанням на все життя.

Хемінгуей із сестрою Марсалиною та друзями, 1920

Після закінчення школи юнак якийсь час працює у невеличкій газеті. Коли Хемінгуею виповнилось дев'ятнадцять років, він їде до Європи, щоб добровольцем взяти участь у Першій світовій війні, яка стала для нього першим життєвим університетом.

- Після закінчення школи юнак якийсь час працює у невеличкій газеті. Коли Хемінгуею виповнилось дев'ятнадцять років, він їде до Європи, щоб добровольцем взяти участь у Першій світовій війні, яка стала для нього першим життєвим університетом.

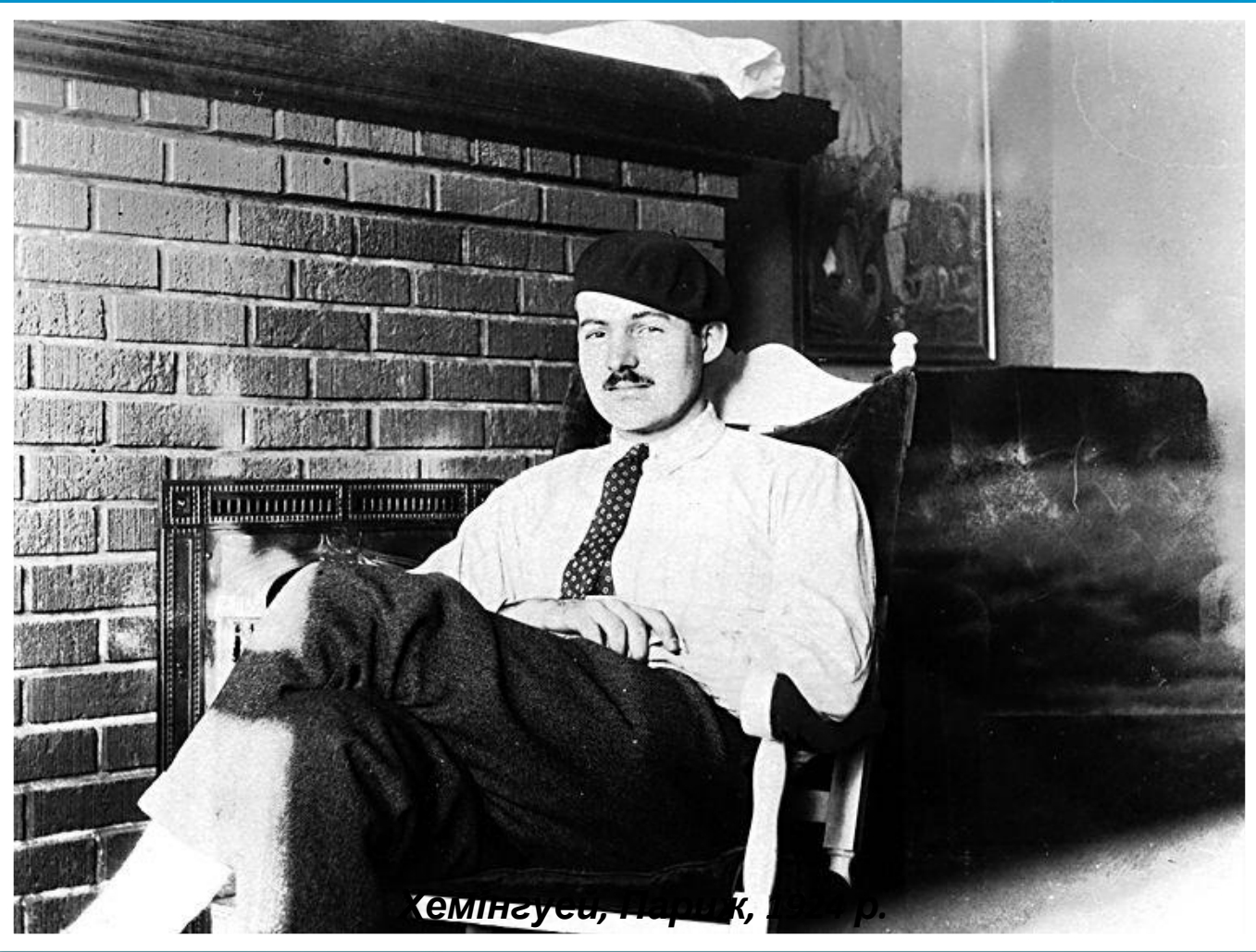
Воює він у складі транспортного корпусу, в одному з санітарних загонів, що його США направили в італійську армію.

У ніч на 9 липня Хемінгуей, потрапивши під мінометний вогонь, був важко поранений. При огляді відразу на місці в Хемінгуея витягли двадцять вісім осколків, а всього нарахували їх двісті тридцять сім.

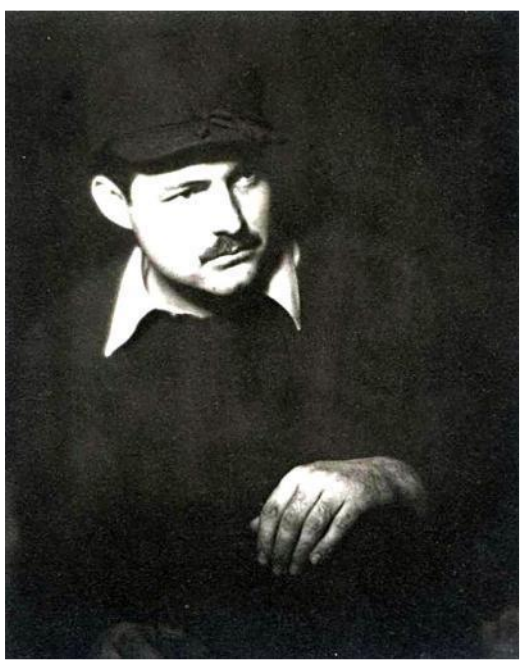
Агнеса фон Куровські, 1918. Перше кохання Ернеста Хемінгуея

Агнеса фон Куровські і Ернест Хемінгуей. Мілан, 1918 р.

Якщо життєва біографія Хемінгуея почалася, власне кажучи, в окопах на річці Пьяве, то його літературна біографія бере свої витoki в Парижі 20-х років, де він оселяється після війни.

- **Париж у ті часи був Меккою модернізму.** Письменники, поети, художники з усіх усюд з'їжджалися сюди, щоб зануритися в цю атмосферу, де руйнувались колишні цінності і створювалися нові, породжені ХХ століттям. **У цей нуртуючий вир і занурився молодий журналіст, який твердо вирішив стати письменником.**

Прислухався, вивчав, але у своїй творчості шукав власний шлях. У пошуках цього власного шляху Хемінгуей допомогла велика російська реалістична література. Він відкрив, за його словами, інший, чудесний світ, що дарували російські письменники. "Проникнути в саму суть явищ, зрозуміти послідовність фактів і дій, що викликають ті чи інші почуття, і так написати про дане явище, щоб це залишалося дієвим і через рік, і через десять років..." - записи зі щоденника Хемінгуея тих часів, які дають можливість побачити письменницькі наміри молодого починаючого літератора.

Глибинному дослідженню життя, умінню передати і закріпити справжні людські емоції у творі, так, щоб читач і через багато років зазнав почуття співпереживання, він учився в російських письменників, передовсім, у Достоєвського, Тургенєва, П. Толстого.

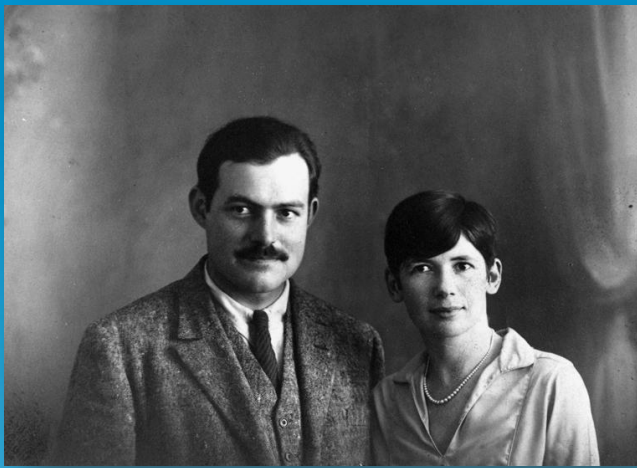
Однією з пошуком свого шляху в літературі визначався і світогляд письменника, формувалися його політичні переконання. Він багато подорожував у ті роки Європою: як кореспондент кількох американських газет побував у Німеччині, Швейцарії, Іспанії, Туреччині.

Хемінгуей, 1924 р.

Ернест і Пауліна Хемінгуей на кориді. Памплони, 1928 р.

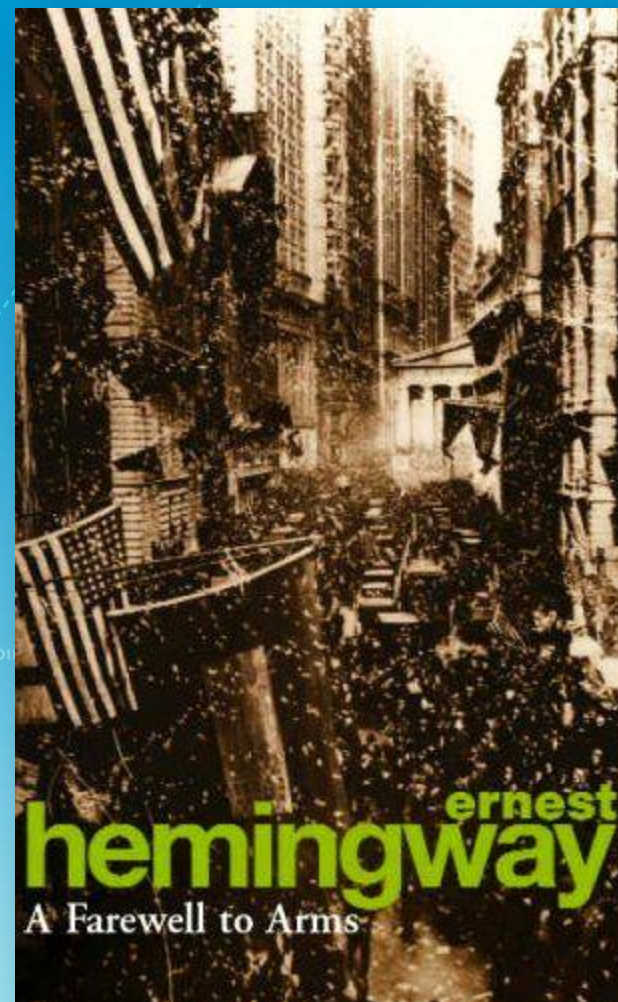

Ернест и Пауліна Хемінгуей, Париж, 1927 р.

Колишній фронтовик побачив війну зовсім іншими очима, що визначило його громадську позицію: "писати нещадну правду про життя". **Дебютом у світі літератури для Хемінгуея-журналіста став збірник "Три оповідання і десять віршів" (1923).** Відтоді він вирішує покінчити з журналістикою, бо, за особистим зізнанням, "телеграфний стиль репортажу став затягувати його". Етапною в творчості Хемінгуея стає книга "В наш час" (1925) - зблагонічним, стриманим. Пізніше подібний принцип організації тексту автор визначить як "принцип айсберга". Збірник "В наш час" цікавий ще й тим, що в ньому Хемінгуей ірник оповідань, об'єднаний спільним задумом та ідейно-тематичним спрямуванням, а також особливим стилем - вперше зачіпає проблеми "загубленого покоління", геніально продовжені в повісті "Фієста" (1926) і романі "Прощавай, зброє!" (1929). **Останній твір приніс світову славу й визнання Хемінгуею.**

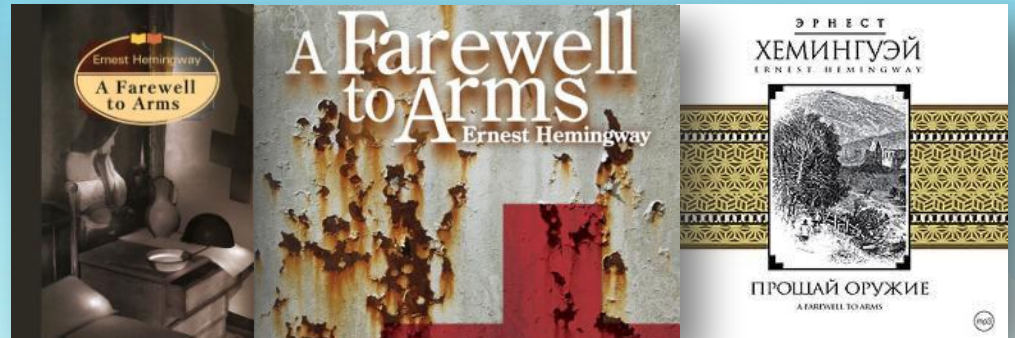
Антивоєнна проблематика подається автором у протиставленні страхіття війни та найкращого людського почуття - кохання. Трагічна історія кохання лейтенанта Генрі й медсестри Кетрін (Ромео і Джульєтта епохи Першої світової війни) назавжди запам'ятовується читачам. На загальний тон роману, визначення одного з його лейтмотивів - утрата всього дорогого й улюбленого, вплинули події особистого життя письменника (самогубство батька та вкрай небезпечні пологи дружини).

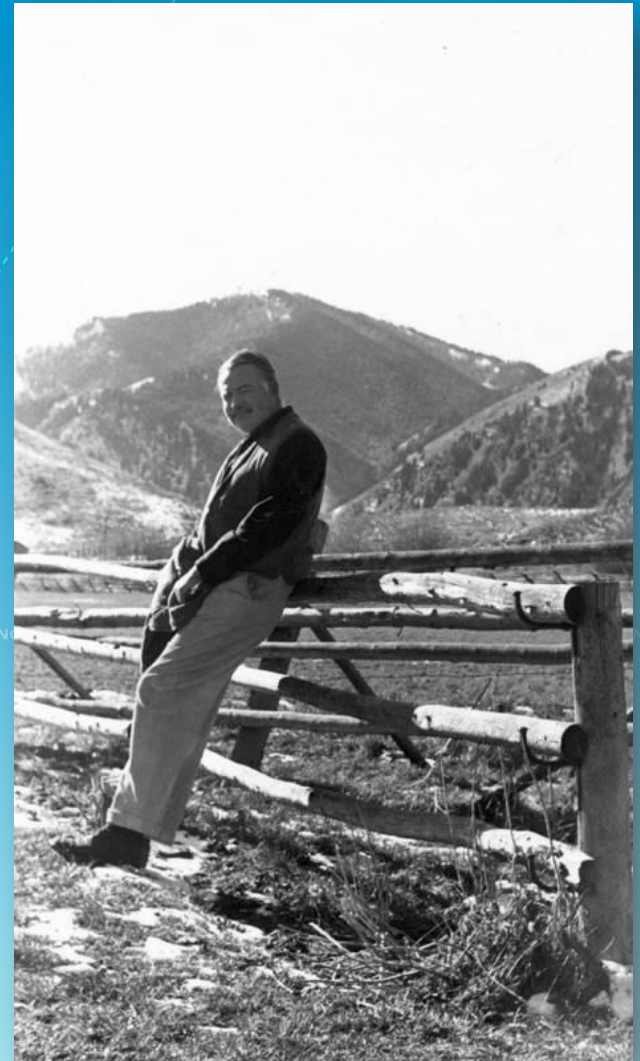
У середині 1927 року Хемінгуей удруге одружився з Поліною Пфейфер - паризькою журналісткою, американкою з Сент-Льюїса. Улітку 1928 року (у самий розпал роботи над романом "Прощавай, зброє!") вона перенесла важкі пологи. Дитина народилася шляхом кесаревого розтину. На щастя, вижили і мати, і син (але пов'язані з цим переживання відбилися в романі і залишилися незабутніми).

Тієї ж осені 1928 року в Ок-Парку наклав на себе руки його батько.

Хемінгуей і сини Грегорі (ліворуч) і Патрік грають з кошенятами. Листопад 1946

**Хемінгуей в Айдахо.
Дата невідома.**

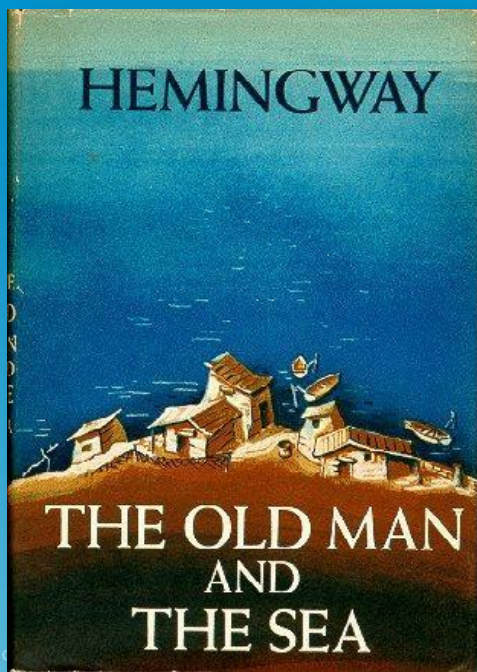

*Генерал Енріке Лістер і Ернест Хемінгуей
на фронті в Ебро. 1938*

Підсумком роздумів письменника над подіями в Європі кінця 30-х років стали романи "Мати і не мати" (1937) і "По кому подзвін" (1940). Перший відобразив зміну у світогляді письменника, пошуки подолання самотності та перехід до соціальної проблематики. Другий - величний епічний твір, в якому автор з філософських позицій усвідомлює події війни в Іспанії. Новим для Хемінгуея стає те, що в романі "По кому подзвін" головне місце посіли не приватні долі героїв, а доля героя і революції.

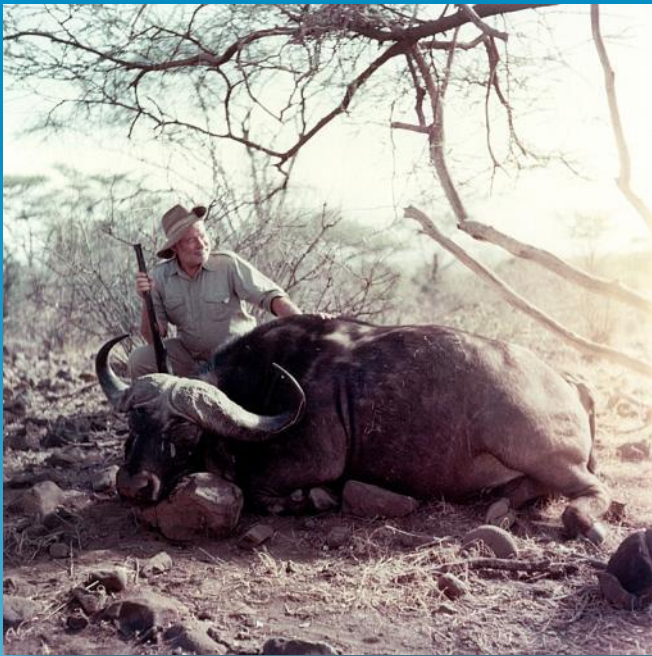
- Під час Другої світової війни Хемінгуей створює на Кубі приватну агенцію по боротьбі з фашистами. Разом з друзями на яхті "Пілар" патрулює узбережжя Атлантичного океану в пошуках німецьких підводних човнів. У 1944 році бере участь у визволенні Парижа. Активна боротьба з фашизмом поєднується з журналістською діяльністю. Нариси та репортажі воєнних часів увійшли в книгу "Люди на війні" (1942). Під час війни Хемінгуей також працює над книгою про море, яка так і не була закінчена й вийшла вже після його смерті ("Острови в океані" (1970)).

1952 рік стає черговою перемогою Хемінгуея: він пише підсумковий твір свого життя - повість "Старий і море".

Це квінтесенція роздумів і міркувань письменника про людину і її місце у всесвіті. Наступні два роки стають роками вшанування великого Хема вдома (Пулітцерівська літературна премія (1953)) і визнання його діяльності у світі (Нобелівська премія (1954)).

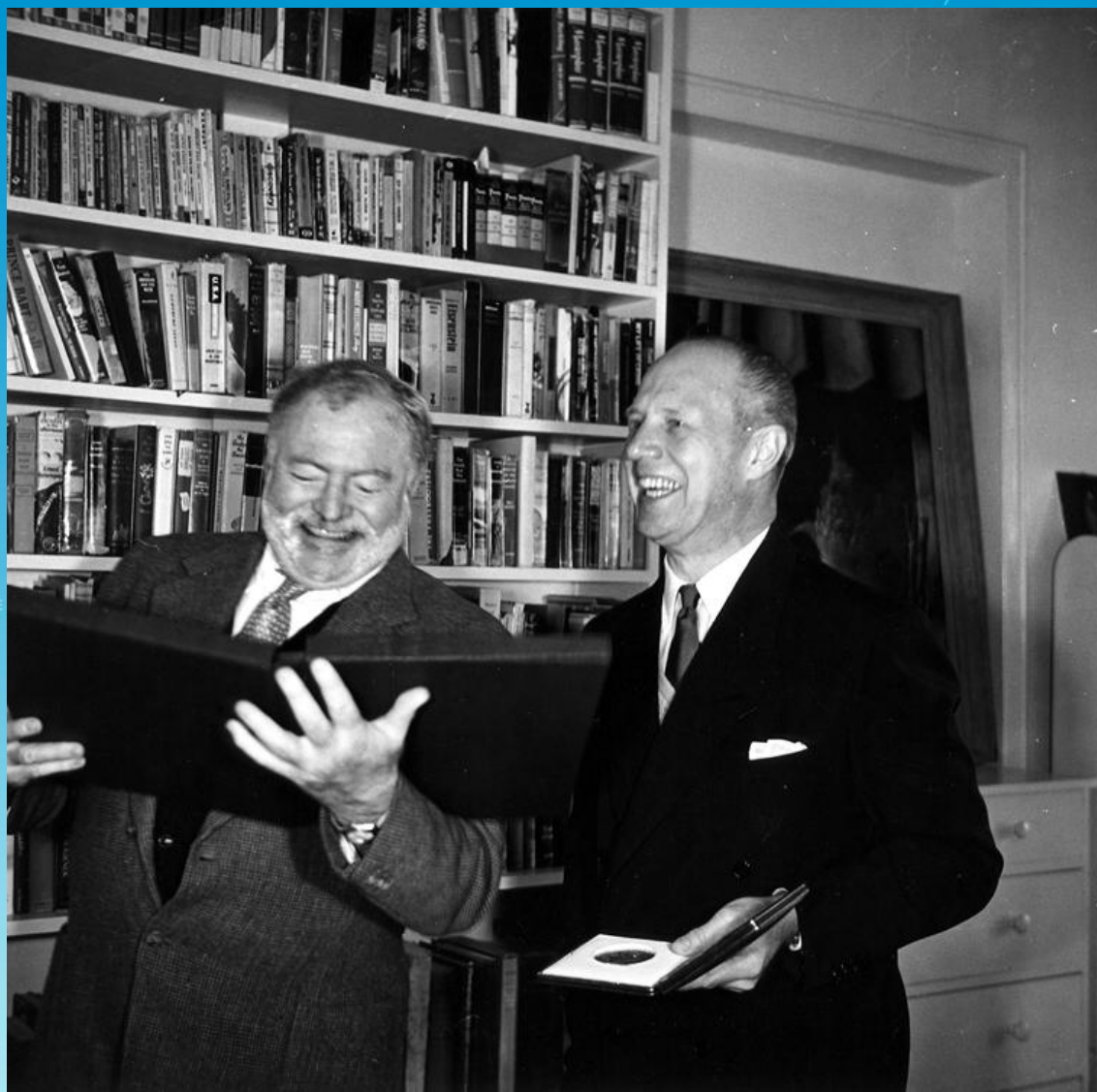

**Хемінгуей позує з буйволом,
під час сафарі в Африці. 1954**

Наступні роки свого життя Хемінгуей багато мандрує (Іспанія, Франція, Східна Африка), але постійно живе на Кубі - країні, яка стала для письменника новою батьківщиною ще з часів Другої світової війни.

**Ернест Хемінгуей і його шофер Адамо в
місцях, описаних у романі По кому
дзвонить дзвін. Липень, 1953**

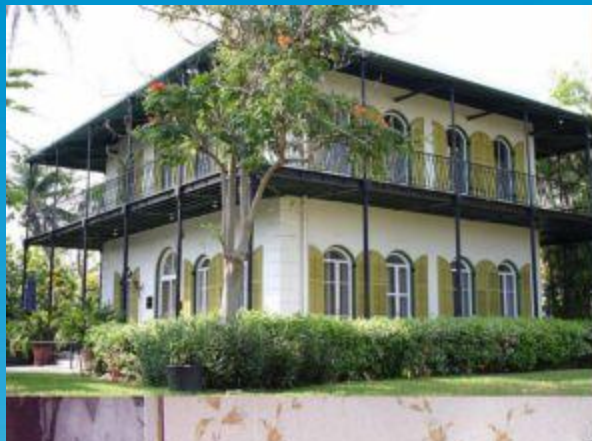

Вручення Нобелівської премії з літератури. У своєму будинку на Кубі. 1954

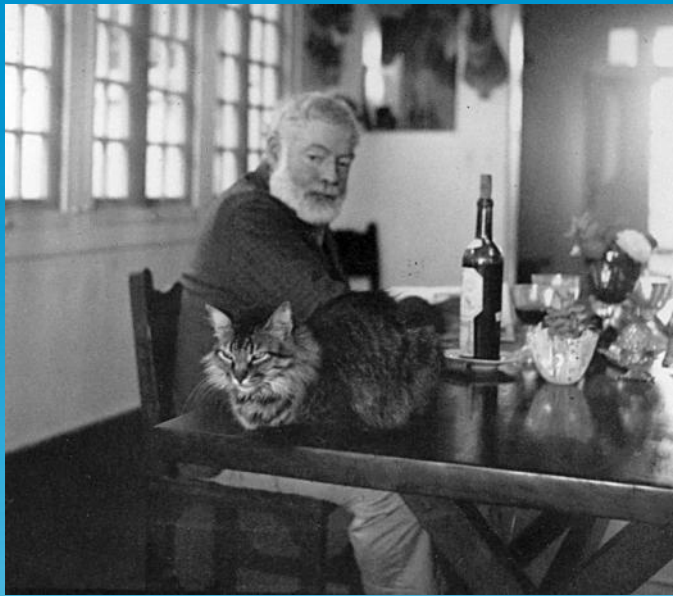
**Ернест Хемінгуей на площі
Сан-Марко, Венеція. 1954 р.**

**Ернест Хемінгуей і Мері на
сафарі.
Кенія. 1953**

- Останні роки життя

***Хемінгуей в своєму будинку на Кубі.
Остання фотографія.***

В останні роки життя Хемінгуей хворіє, його переслідує синдром смерті батька (кілька разів він робить невдалі спроби покінчити життя самогубством, навіть перебуває деякий час у лікарні).

Одужавши, 1 липня 1961 року повертається додому в садибу Фінка Віхія на Кубі, а вранці 2 липня 1961 року, вставши зрання, бере зі свого численного арсеналу улюблений карабін і зводить свої порахунки з життям.

***Місце вічного
спочинку
Ернеста Хемінгуея***

